

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

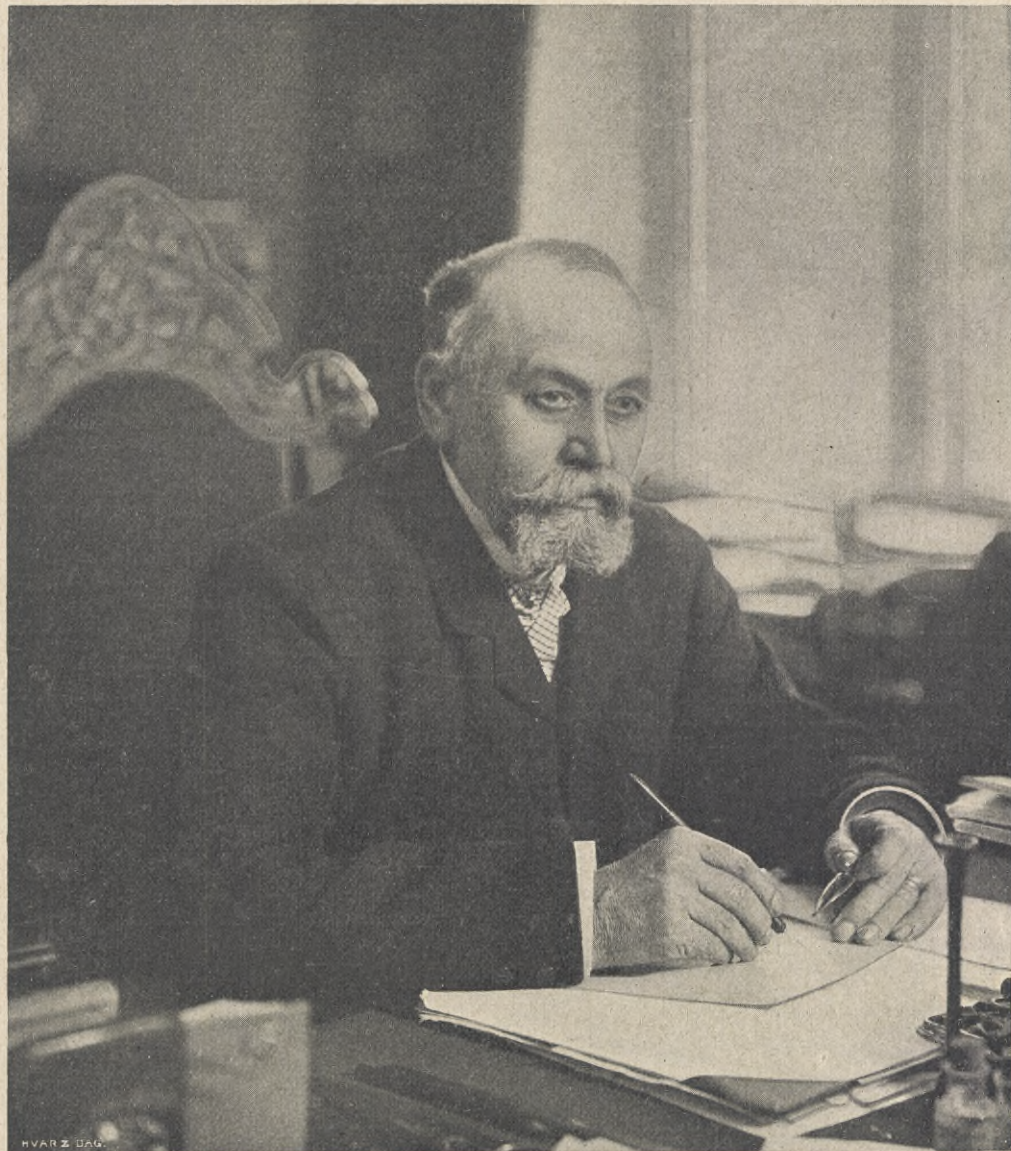
ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 30 DECEMBER 1906.

N^Ö 13

HVAR 8 DAG.

H & D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF

S. E. HENSCHEN.
PROFESSOR.

Klické : Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Stilm.—Gly

Salomon Eberhard Henschen, som är född den 28 februari 1847 i Uppsala där hans fader var den bekante riksdagsmannen rådmän L. W. Henschen, härstammar från en holländsk släkt, som för 300 år sedan inkom till Sverige, och räknar på mödernet i sin släkt flera namnkunniga läkare såsom lundaprofessorerna Eberhard Rosenblad och Eberhard Rosenschöld.

Efter skolstudier i Uppsala och Stockholm blef H. student 1862 och ägnade sig därefter under flera år åt studiet af botanik. Han gjorde därvid en resa i Finnmarken med professor Th. Fries och vistades 1867—69 i Brasilien sysselsatt med ordnandet af vår landsman dr Regnellss stora herbarier och med botaniska forskningar. Härunder upptäckte han flere nya växter, af hvilka några bära artnamnet Henschenii. En af frukterna af denna vistelse i Brasilien blef arbetet *Etudes sur le genre Peperonomia*, som af Uppsala Vetenskaps-Societet prisbelönades.

Efter att ha aflagt de medicinska examina, gjorde H. fysiologiska studier i Leipzig och författade ett arbete om njurarnas verksamhet under normala och sjukliga förhållanden, på hvilket han disputerade och som belönades med Svenska läkaresällskapets pris. 1880 promoverades H. till medicine doktor. 1879 valdes han till intendent vid Ronneby brunn, 1881 blef han laborator i patologi i Uppsala. Ett år senare utnämndes han till professor i praktisk medicin och öfverläkare vid Akademiska sjukhuset i Uppsala.

Här ägnade H. sig snart med förkärlek åt det vetenskapliga studiet af nervsystemets sjukdomar och gjorde vid sidan däraf undersökningar å den invärtes medicinens olika områden rörande lungornas, hjärtats och blodets sjukdomar. Särskildt riktade han dock sin uppmärksamhet på lösningen af det viktiga problemet, hvilka delar af hjärnan som tjäna oss vid sender. För lösnande af detta spörsmål blef det nödvändigt att skapa ett nytt kliniskt material samt att göra ingående mikroskopiska undersökningar. Efter 10 års arbete hvarunder väl 20,000 mikroskopiska preparat förfärdigades och granskades, blef denna uppgift löst, i det väsentligaste på ett sätt som vunnit de förrämsta utländska auktoritetens bifall om än motståndare ännu finnas till H:s teori om syncentrum hjärnan. Under det att vetenskapen förut antog, att människan såge med största delen af hjärnans bakre hälft, bevisade H., att det endast finnes ett litet, några få kv.-cm. stort område af hjärnbarken, som mottager det ljusintryck som i första hand upptagits af ögats näthinna. Detta lilla område är beläget vid hjärnans bakre pol och har en säregen byggnad. H. var den

förste, som beskref beskaffenheten af de cellager, som här torde mottaga ljusintrycket och hans observationer har senare besannats, särskildt af en af årets Nobelpristagare, Ramón y Cajal. H. bevisade vidare, att å detta lilla område, som han kallat hjärnans retina, finnes en projektion af ögats näthinna så att hvarje punkt på denna motsvaras af en punkt i hjärnans barkparti. Grundläggande för hela den fysiologiska uppfattningen af hjärnans verksamhet är vidare, att detta barkparti tydligen endast är den första stationen i hjärnan för synintryckets mottagande och att detta sedan i form af föreställningar och minnen deponeras på långt större barktytor, där det associeras med intryck förmedlade af andra sinnesorgan. Det finnes alltså i hjärnans bark ytor af olika hög psykisk valör. Resultatet af dessa arbeten, som ännu fortsättas äro nedlagda i H:s stora arbete *Pathologie des Gehirns*, hvaraf delarne 1—4 utkommit 1890—1903 och som dessutom innehåller observationer och undersökningar rörande känslens, rörelsen och talets lokalisation och ledningsbanor. Detta arbete har belönats två gånger med Svenska läkaresällskapets pris och med Vetenskapsakademiens Letterstedtska guldmedalj.

Under de sista tio åren har H. särskildt ägnat sig åt undersökningar rörande hjärtats sjukdomar, å hvilket område han utgifvit en mängd afhandlingar. H. sökte redan år 1887 ena alla Sveriges läkare i kampen mot tuberkulosen och har å detta område gjort vetenskapliga undersökningar, senast rörande tuberkulosens utbredning i olika delar af Stockholm. H:s vetenskapliga arbeten uppgå till nära ett hundratal.

Såsom öfverläkare i Uppsala genomdref han därvarande sjukhus' om- och tillbyggnad. Åren 1886—1900 var han intendent vid Sättri brunn. Under senare åren har H. hållit populära föreläsningar i Stockholm och olika delar af landsorten angående nykterhet, äktenskaps ingående, tuberkulos, o. s. v.

H. har varit statens ombud vid många internationella läkarekongresser såsom i Paris, Moskwa, Rom, Madrid och London och där hållit föredrag. — Han promoverades till filosofie hedersdoktor i Uppsala 1900.

Samma år utnämndes han till professor i medicin vid Karolinska institutet och öfverläkare vid Serafi-merlasarettet i Stockholm.

H. är ledamot af Vetenskapsakademien, Uppsala vetenskaps-societet, Göteborgs vetenskaps- och vitterhetssamhälle samt många utländska lärda sällskap.

Gift sedan 1879 med Gerda Sandell, har H. en son och tre döttrar.

EN UPPLEFVELSE.

FÖR HVAR 8 DAG AF *CELIE CELSING*.

— Skall du resa bort?

— Jo du, var så säker! Har nu setat i den här hålan dag ut och dag in i närmare tre års tid. Då kan man verkigen behöfva lufta på sig — känna att man är en lefvande människa, och ej endast en skrif- och räknemaskin.

— Nå men —?

— Ja, bästa bror, stå inte och stirra på mig så där, som vore jag en indian i krigsrustning, utan slå dig ned så skola vi ringa in gamla Thilda och låta henne skaffa fram ingredienserna till en afskedsbål. Se här — nu får du rum i soffhörnet — och hofrättsnotarien Harald Bunge raffsade i största hast ihop sina stärkskjortor och löskragar, hvilka upp- togo hela soffan.

Alla lädor stodo utdragna och vippade, garderobsdörren stod på vid galvel, och deras innehåll låg utbredd på bord, stolar och golf.

— Ja-a, jaha — det är nog så bra med afskeds-skålen, men att så här hux flux fara af utan att säga ett ord åt någon människa — det förefaller verkligen —

— Miss'änkt! Ha, ha, ha! Då skall jag lugna dig min käre postmästare och riddare m. m. Justus Edgren, med den lugnande underrättelsen, att jag fått ordentlig permission på en månads tid, att jag tagit ut 500 kr. af egna besparingar ur banken, samt att jag i morgon klockan 7 bes iger äng ar yget Swithiods däck, okända öden tilmötes. Ser du — jag vill upplefva något — vill känna bodelt svalva i ådrorna. Här i Xköping känner man bara huru mossan rent af växer en öfver hufvudet. Och det är för galet vid trettiosex års ålder.

— Jaha, jaha, kan väl så vara — jag är nu närmare femtio, och kan just ej säga att jag upplefva något särdeles, men är ganska beläten ändå.

(Forts. å sid. 196.)

Efter fotograf

Kliché: Kem. A.-B. Brigt Sjöversparre Sthlm.—Glg.

EN OVANLIG MEDALJUTDELNINGSFÄST.

Den 12 dec. utdelades af landshöfding Husberg till 220 tjänstemän, arbetare och arbeterskor vid Fritsla mekaniska väfveri medaljer i guld och silver, som Patriotiska sällskapet tillerkänt dem för lång-

varig och trogen tjänst. Väfveriet har bestått i 32 år.

I. Landshöfding Husberg. II o. III. Fru och fabri-
kör Wingqvist.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Brigt Sjöversparre Sthlm.—Glg.

SÄLLSKAPET BARNAVÄNNERNAS JULFÄST Å GRAND HOTELL NATIONAL I STOCKHOLM.

Atelier Jæger, Sthlm

F. M. M. F. I. S. S. N. E. R.

Kliché: Bengt Sjöberg

(Forts. fr. sid. 194)

Så kallade »upplevelser» äro sällan nöjsamma — tror jag åtminstone. Gamla syster Amelie brukade gråta öfver att hon fått upplefva att se sin enda son rymma för att han smusslat bort pengar ur principa'ens kassa-krin. Och min vän, grosshandlare Schewe svär dag'igdays öfver att han fått upplefva att se sina präkliga järnvägsspekulationer gå all världens väg. Så att — —

— Asch, tyst med ditt enfaldiga prat! Du är en äkta veritabel Xköpingsbo. Men — hederlig och vänfast är du. Skål på dig — önska mig lycklig resa — och gå din väg — ty jag har mycket att bestyra ännu.

— Säg mig bara en sak — hvart gäller färden?

— Tja-a! det får jag se när jag kommer till Lybeck.

— Nå — jag får väl stilla min nyfikenhet tills du kommer igen. Skål, bror, lycklig resa och många trefliga »upplevelser» — fastligt elegant ord. Lofva mig att berättas alltsammans då du kommer åter.

Den lile välöfde postmästarens små bruna pepparkorn tindrade bakom de bå glasögonen, och han skakade Bunges hand med uppriktig vänskap.

I det han gick utför trappan runkade han betänksamt hufvudet öfver vännens dårakliga påhitt, som föreföll honom rent af »urfänig». Under tiden stod denne i flera minuter orörlig på samma fläck, stirrande ned på golvet. Han kände ej igen sig

själf. Det var honom, som när han var barn, och med klappande hjärta väntade i mörkret på det ögonblick då modern skulle öppna dörren in till all julaftonens härlighet och strålande ljus. I morgon — ja — i morgon! Bort — ut — i det brusande, lefvande lifvet — från den trånga, enfaldiga, skvallerkaktiga småstadshäan!

Han väckte till vid att den gamla tjänarinnan kom in med hans nykuperterade supé — två ostsmörgåsar och en kopp thé — skyndade sig att afsluta sina förberedelser för resan — och snart rädde mörker och sömn i hofrättsnotariens lilla våning.

* * *

Det var en vecka senare. Dimman låg tät och tjock öfver Östersjön. Swithiod hade i det längsta försökt att gå sak a framåt under ständigt användande af ånghvissan. Men slutligen måste båten stanna — kaptenen vågade ej riskera passagerarnes lif och sin dyrbara last. Tre dagar hade detta tillstånd varat. Man såg ingenting als — hörde endast emellanåt en ånghvissla ljuda ute i töcknet, och besvarade varningssignalen. Allt var grått i grått — hemskt och tungt. Passagerarne sökte få tiden att gå så godt sig göra lätt. Tre gamla herrar spelade, med prisvärd ihärdighet, det ena wipartiet efter det andra i den ena däckshytten, medan deras fruar, lika ihärdigt, i den andra läro tungorna gå i kapp med srumpstickorna kring den obigaloriska kaffekannan. Ett par handelsresande drucko oändliga kvantiteter punsch, under en högljudd konversation, uppe på akterdäck, så att några unga herrar och damer flytt ned i den stora salongen, hvarest de fördrev tiden på bästa vis med fiirt och muntert prat.

En del af sällskapet föredrog att ligga och läsa och söa i sina hytter. Till dessa senare hörde hofrättsnotarien. Han hade medagit ett i resant, nyss utkommet arbete om Ryssland, men det hade sjunkit ur hans hand ned på golvet. Hvad brydde han sig om Ryssland? hvad brydde han sig om hela världen — den var ju i alla fall idel missräkning och bedräglighet. Var detta det han motsatt med sådan iver? Här låg han nu och tittade upp på sina galoscher och

Atelier Jæger, Sthlm.

och ROSA GRÜNBERG
i sina roller i »Frihetsbröderna», Oscarsteaterns i Stockholm
invigningspjäs.

Kliché: Bengt Sjöberg

sin kappsäck, medan hans nerver irriterades af det sländiga trampet öfver hans hufvud, och det högljudda pratet ute i korridoren. Hade det ej varit bättre att han stannat kvar i sin fridfulla kråkvinkel, och låtit mossan växa öfver sig? Där hade han åtminstone i frid och tystnad fått röka sin cigarr i sin egen gungstol, vid sin egen kakeugnsbrasa. Han hade velat »upplefva» något — men blefve det sådana här »upplevelser» så — —

Det blef plötsligen så tyst därute i korridoren och salongen, att tystnaden rent af väckte honom ur hans förargade tankegång. Så kom ett tungt, djupt ackord honom att hastigt sätta sig upp. Hvad var nu detta? Åter och åter ljödo de dofva ljuden. Men var det pianoackord? Nej — det var snarare slag på nedstämda trummor — och mellan dessa trumslag höjde sig en skärande, hjärngripande klagan — stigande och åter bortdöende — om och om igen — alltmera gripande, alltmera förtvillad — —. Och nu förstod han — det var första satsen af Chopins sorgmarsch, mästerligt spelad på korridorens piano.

Harald Bunge satt orörlig med återhållen andedräkt. Det var ej endast hans öra som uppfattade de härliga tongångarna — de genombäfvade hela hans varelse. Längesedan sofvande minnen vaknade upp — längesedan nedkämpad sorg och saknad stego med de klagande tonerna upp ur hans hjärtas fördolda vrår. Hans ögon slöto sig — han ville ej se den yttre omgifningen. Inför hans inre syn framträdde en liten enkel landskyrka, blomstersmyckad, starkt doftande af allt det granris, som prydde det enkla koret och var strödt på gången. Upp mot det hvitmenade hvalfvet stego tonerna af Chopins sorgmarsch utörd af en hans vän på den tarfiga orgeln. Fram mot altaret skred långsamt ett lik.äg — i den af blommor öfverhöjda kistan sof hans lifslycka — hans ungdomskärlek — sin sista sömn — hon som skulle halva blifvit hans hustru. Och åter brusade de skärande veropen genom hvalfvet följda af de dofva ackorden.

Det var Harald Bunge som sprungo alla den gamla sorgens källor upp inom honom. Denna sorg, som då så heft krossat honom — så länge förtagit honom all lefnadslust, allt verksamhetsbegär — som var egentliga orsaken till att han lämnat sin första lefnadsbana, och nu satt som kassör på banken i

Efter porträtt

af Bengt Sjöfversparre.

MATHILDA JUNGSTEDT-REUTERSVÄRD

uppträder f. n. på Komische Oper i Berlin med framgång i sin gamla glansroll »Carmen».

lilla Xköping. Hans panna sjönk ned i händerna. Då började därute sorgmarschens andra sats: som en ljuf änglakör, tröstande, full af hopp, smögo sig de milda tongångarna in till honom. Det låg liksom ett hemligt jubel i denna allt högre stigande melodi — ett löfte om uppsändelse och sällhet. Dessa toner hade han aldrig förr hört. De hade ej spelats vid hans Helfrids jordästning. Han hade ju sedan aldrig velat höra Chopins sorgmarsch. Han lyfte upp hufvudet. Allt innerligare och fullare ljöd änglakören in till honom — om och omigen. Han måste se hvem det var, som kunde få det usla instrumentet att ljuda så. Han öppnade sakta dörren och tittade ut i korridoren.

I detsamma reste sig den spelande, stängde instrumentet, och vände sig om.

Harald Bunge hade så när tumlat baklänges. Var det hans af musiken upprörda sinnen, hvilka spelade honom ett spratt — eller var Helfrid ej död? Här kom hon honom ju lilslevande till mötes, ehuru friskare, mera blomstrand än han någonsin sett henne.

Innan han hunnit sansa sig, hade den unga kvinnan gått förbi honom och försvunnit uppför trappan till däckat.

Bunge ruskade på sig, stampade i golvet, och hånade sig själf, som kunnat bli va så upprörd af en smula pianoklink — gamla förståndiga karlen. Men hänet lyckades ej — det var intet klink. Och fastän sorgen efter den sköna ungdomsdrömmen — så skön just därför att den förblifvit en dröm — åter sved och brände nästan som för tolf år sedan — var det ändå nära nog en njutning att åter känna blodet löpa varmt i ådrorna, och hjärtat slå med starkare slag. Han kastade på sig sin öfverrock, grep sin mössa, och skyndade upp till kaptenen, som stod på kommandobryggan och med dysra sammandragna ögonbryn stirrade ut i dimman.

— Alltjämt likadant?

— Ja visst tusan är det likadant — det ser väl notarien.

— Det lättar kanhända framemot kvällen.

— Ursäkta mig, bästa herr notarie, men kan ni inte göra annat häruppe än prata fånigheter, gjorde ni bättre i att gå ned igen och höra på musiken. Det är minsann inte alla dagar man får höra sådant pianospel som det fröken Haller presterar.

Efter porträtt.

AUG. PALME.
50 år den 17 dec.

Kitché: Bengt Sjöfversparre.

H. 8 D. S. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

... och: Kon. A. H. Bonat. Sveriges Stäm.—Öbg.

TIMMERMANSO DEN AFTÄCKER EN MINNESVÅRD ÖFVER GRFFVE C. M. C. LEWENHAUPT, ORDENS FRAMLIDNE GENERALGUVERNÖR. Grefve de la Gardie, ordens stormästare (X).

Bunge ryckte till:

— Fröken Haller! utropade han.

— Javisst. Henne har väl notarien hört talas om? Tidningarna ha ju haft så mycket att säga om hennes spel. Hon lär nu vara på väg till Paris för att där gå igenom musikkonservatoriet.

— Ursäkta min frågvishet — var icke hennes far major vid Göta artilleri?

— Det är mycket möjligt. Jag har ej vidare reda på hennes saktörhållanden, än att båda föräldrarna äro döda för många år sedan, och att hon varit uppe hos sin äldste bror, grosshandlar Haller, gift och bosatt i Göteborg. Men — var god ursäkta — jag ser styrman komma uppför trappan.

Bunge visste nog. Han hade fått förklaring på den underbara likheten. Detta var således lilla Ellen Haller, hans allidna fästlös många år yngre syster. Lilla Ellen, hvilken i hans minne framstod som en liten yr rullta i hvit klädning och ruffsiga lockar. Åh, så gammal han själf måste vara nu! En gråhårig gammal ungarl som gjort upp sin räkning med lifvet och lyckan —

Men just då hans tankar höllo på att förirra sig på sådana där melankoliska afvägar, var det honom som da. lade Chopins härliga, smärtfullt jublande änglakör genom dimman — om och omigen.

— Nej, men se — så sannt jag lefver, står här inte Harald Bunge! Hvarifrån har du fallit ned på Swithiods kommandobrygga — eller är du endast en dimfigur liksom så mycket annat i detta förbaskade väder.

Bunge väckte till vid den muntra rösten, som föreföll honom så välbekant, vände sig hastigt om och fann sig ansikte mot ansikte med sin tilltänkte sväger grosshandlar Hugo Haller.

— Hugo! att du kände igen mig! — och de båda vännerna skakade kraftigt hvarandras händer, i det

de liksom frågande mönstrade hvarandra, så godt sig göra lät i den töckniga eftermiddagsdagern.

— Ja —. Så tystnade båda. Det var en sådan massa minnen och frågor som ville tränga sig fram på en gång, å båda sidor, att följden blef den vanliga — de fingo alla vänta, och då de slutligen talade, blef det något helt annat — mera likgiltigt.

— Fördömd dimma! Att få ligga och pipa här dag efter dag. Isynnerhet när man har ondt om tid. Men när Ellen fått något i sitt huvud, skall det ske, om så hela världen stode på ända.

— Jaså, lilla El — fröken Ellen är med på båten?

— Är med —? Det är väl snarare jag, stackare, som är med. Inte kunde jag väl låta den flickungen fara alldeles ensam ut till Paris — hon som aldrig varit van att ställa för sig.

— Åh — hvad den saken angår —. Visserligen känner jag ej fröken Ellen sedan hon blifvit stora damen — men då jag tänker på huru deciderad hon var som barn —

— Deciderad! Säg själfrådig, bortskämd, nyckfull. Raka motsatsen till Helfrid. Ja, se Helfrid —.

Åter tystnade de båda. Åter stodo de öga i öga, orörliga, medan gamla minnen trängde på.

Så rätade Bunge sig med ett djupt andetag.

— Fröken Ellen tycks ha en framstående musikalisk talang?

— Just så — talang — det är rätta ordet. Själf anser hon sig äga den »gudomliga gnistan», som nu skall tändas i ljusan låga vid musikkonservatoriet i Paris. Men så pass tror jag mig förstå musik, att jag ej helt delar hennes öfvertygelse, och därför vill jag ej hon skall resa ensam. Jag vill ej att hon utan stöd, med sitt häftiga, själfrådiga lynne, skall möta de missräkningar hvilka kanhända — ja, troligtvis skola träffa henne.

Forts. å sid. 203.

VÅR PRAKTISKA TIDS STUDENTVÄRLD.

AMBROSIAFÖRENINGARNA I UPPSALA.

Kooperationen har på sista åren nått äfven den uppsalianska studentvärlden. Liksom på andra områden har dess syfte också här varit att bereda hjälp i den ekonomiska kampen för tillvaron — det behöfs ej minst i Uppsala. Att rörelsen framträdde i rätta ögonblicket, visas bäst däraf, att den nu — efter ej fullt tre år — omfattar nära en fjärdedel af hela studentkåren.

Det var nämligen i början af år 1904, som det första kooperativa matlaget bildades. Delta-garne voro ett ganska ringa antal. Nu — i slutet af 1906 — finnas ej mindre än fem föreningar med tillsammans c:a 400 medlemmar. Och en "Ambrosia VI" planeras för vårterminen.

AMBROSIAS STIFTARE,
P. V. JOHANSON.

Fören'ngens nuvarande direktör. Född 1880. Student 1903, medlem af studentkårens direktion, dess sekreterare 1906. Efter aflagd fil. kand.-examen ämnar J. ägna sig åt nationalekonomien.

miska reformation inom studentvärlden tillkommer i främsta rummet kandidat *Viktor Johanson*, västgöte, som med en bland studenter sällsynt praktisk blick och företagsamhet startade den första "Ambrosia" och sedan allfort varit själen i hela rörelsen; hans målmedvetna energi har man att tacka för den storartade framgången.

Det är ingen öfverdrift, att god måltidsinackordering inom de kooperativa föreningarna kan fås 10 à 15 kr. billigare än på andra håll.

Till lokal för den största föreningen, "trean", har herr Johanson, som själf är kassör här, varit nog lycklig att erhålla en våning i "Fågelsången", en gammal präk-

FRUKOST.

Samtliga föreningar äro registrerade. De ha själfständig förvaltning, endast uppköpen göras gemensamt för alla, och en kommitté sörjer i öfrigt för samarbetet.

Äran af denna ekono-

Efter fotografien

Kiöché: Bengt Sjöversparre.

»FÅGELSÅNGEN», där "Ambrosia III" har sin lokal.
ETT KOOPERATIVT MATLAG I UPPSALA.

KLUBBRUM.

tig, herregårdslignande byggnad, omgifven af en lummig trädgård (vid Trädgårdsgatan). Det är "Fågelsången" och en Ambrosias matsal med klubbrum, som bilde na återge.

G. R.

RELIGIONSFRÅGAN I FRANKRIKE.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg.

KARDINAL RICHARD LÄMNAR SITT GAMLA HEM I PARIS, UTVISAD DÄRIFRÅN AF POLISMYNDIGHETERNA.

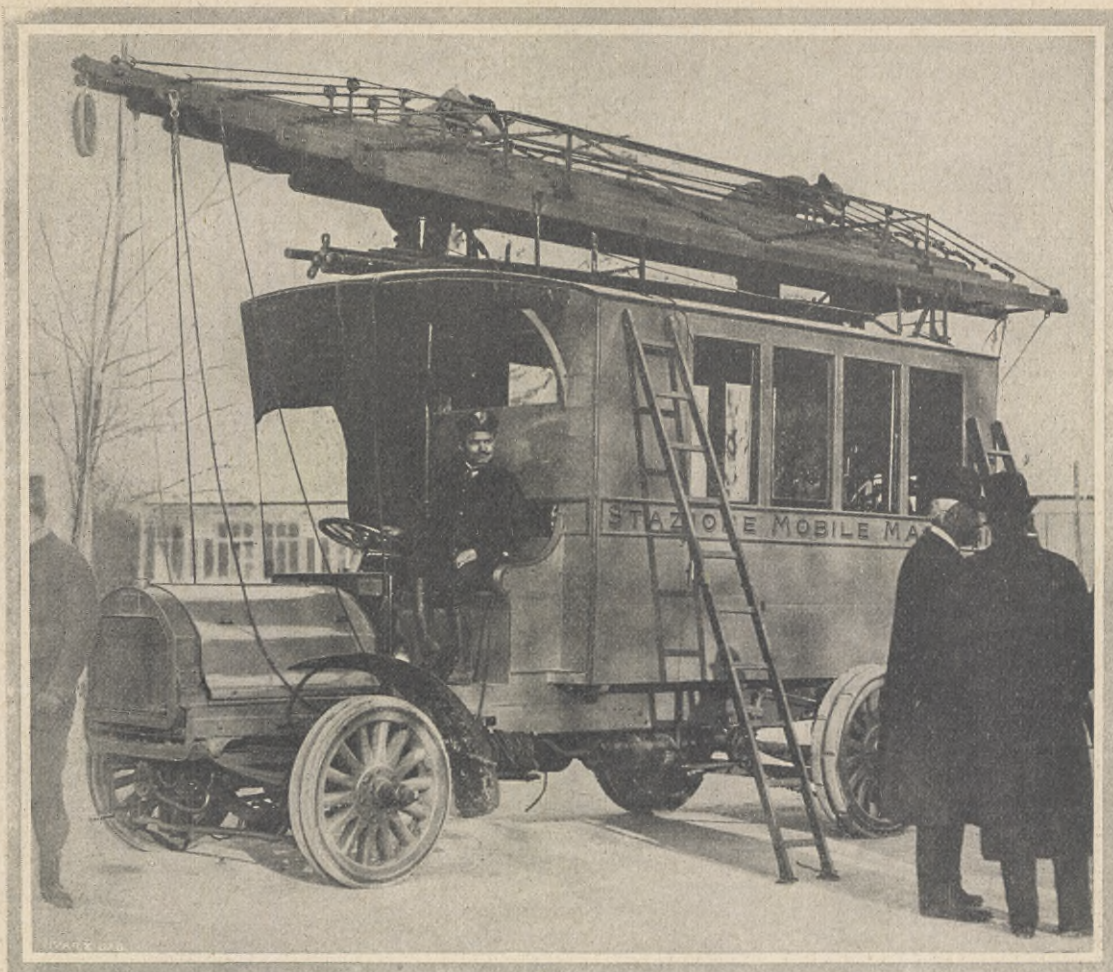

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg.

EN DELTAGANDE SKARA RÄTTROGNA KATOLIKER SPÄNNER HÄSTARNE FRÅN KARDINALENS VAGN OCH DRAR HONOM UNDER STOR ENTUSIASM TILL HANS NYA BOSTAD.

MARCONIS NYA TRANSPORTABLA GNISTSTATION.

Efter fotograf.

AUTOMOBIL OCH TELEGRAFSTATION: Samma motor kan omväxlande användas till att drifva automobilen, resa afsändningsmasten och åstadkomma den behöfliga elektriska energien. Telegrafstationen är i ordning på 10 minuter och fungerar på en omkrets af 150 kilometer. För telegrafering på korta distanser tånstgör stationen äfven när automobilen är i gång, om man nöjer sig med half körhastighet.

Ehuru de resultat man vunnit vid fredliga manövrar icke äro ägnade att lämna någon fullt tillförlitlig insikt om gnisttelegrafens praktiska användbarhet i härens och dess transportabla fältstationers tjänst, och ehuru erfarenheterna från rysk-japanska kriget — det första, där gnisttelegrafan var med i elden — icke äro tillräckligt rika för att kunna läggas till grund för fullt giltiga omdömen, så äro dock alla militära och tekniska auktoriteter ense därom, att de moderna krigsmetoderna och krigsmaterielen måste så småningom medföra den vanliga telegrafens och telefonens ersättande med gnisttelegrafan för militära

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparre.

MARCONI (X) OCH HANS SEKRETERARE, MARKIS SOLARI, hvilken konstruerat den flygande gnisttelegrafstationen.

ändamål. De kontinentala arméernas utrustning med transportabla radiotelegrafer är också ett fullbordadt faktum.

Den militära gnisttelegrafens erbjuder emellertid vissa svårigheter, bland hvilka anskaffandet af den erforderliga elektriska strömmen är den största. Driften kräfver, om man vill uppnå något så när tillfredsställande resultat, ett energiförråd af 5 å 10 hästkrafter samtidigt som stationens lätrörlighet och frihet från omständlig betjäning äro nödvändiga villkor för att tillförsäkra densamma praktiska fördelar. I allmänhet har man hittills hållit sig till de af det tyska *Gesellschaft für drahtlose Telegraphie, System Telefunken* konstruerade "gnistvagnarna" och "gnistkärorna", af hvilka de senare äro lättare och användas under mindre gynnsamma terrängförhållanden. Trots sin ytterst omsorgsfulla och ändamålsenliga inredning och en ganska stor lätrörlighet och trots en räckvidd på ända till 100 km. eller 3 å 4 dagsmarscher, så motsvara de tyska vagnarne icke på långt när de militära krafven.

Till stor olägenhet måste det alltid blifva att låra de för etervågornas afsändande och upptagande erforderliga luftledningarne uppbäras antingen af ballonger eller drakar, lätt synliga och åtkomliga för fienden. Dessa redskap äro dessutom synnerligen besvärliga att transportera. Ytterst intressant för den militära gnisttelegrafens utveckling är därför den uppträckt, som för några månader sedan gjordes af major *George Squire* i Förenta Staterna, nämligen att träd af viss höjd kunna tjäna som luftledningar. Innan den praktiska betydelsen af denna uppträckt hunnit pröfvas, har emellertid Marconis sekreterare, *markis Solari*, konstruerat och just i dagarne framfört en ny transportabel automobilgniststation, hvilken synes förtjäna stor uppmärksamhet.

Den nya stationen, af hvilken vår för första illustration ger en intressant totalbild, utgöres af en kraftig motoromnibus snarlik den som i London kommit i bruk för offentlig trafik. Vagnens motor har tredubbel funktion och kan apteras antingen för vagnens framdrifvande, för alstrande af den för radio-telegraferingen erforderliga elektriska energien eller för resande af en å vagnens tak fast angjord mekanisk stege afsedd att allt efter behof resas till olika höjd

Eft. r. fotograf

STATIONEN ETABLERAS. Man har här komplett allt hvad man behöfver från maskiner till personal "inom fyra hjul". Särskildt för militära ändamål kommer den nya flygande telegrafstationen att bli oumbärlig. Ballonger, hvilka man hittills i motsvarande fall måst begagna som afsändare och mottagare, äro ju synnerligen opraktiska så fort vädret är blåsigt samt dessutom lätt synliga.

Kliché: Bengt Silfverparv

och tjänstgöra som uppbärare af den ofvan omtalade för etervågornas upptagande nödiga luftledningen.

Inom några få minuter kan stationen sättas i arbetstillstånd för maximidistansen, 150 km. Ju mindre telegraferingsafståndet är, desto lägre hissas stegen och desto hastigare sättes stationen i ordning. Inuti automobilerna äro alla radiotelegrafiska apparater och utensilier monterade och förvarade och därinne sker all telegrafering.

Bland stationens främsta fördelar framhåller konstruktören stor räckvidd, snabbhet i terrängen och snabb formering. Man har därjämte kommit ifrån de mycket opraktiska ballongerna och drakarna för luftledningens uppbärande. Vagnen är byggd närmast för den italienska arméns räkning och i syfte att användas inom de italienska kolonierna, när det där gäller att snabbt etablera radiotelegrafiska förbindelser, men äfven torde den kunna få användning vid tillfällen, då vanliga telegrafinier raserats och då man vill hastigt och bekvämt återupprätta en förbindelse provisoriskt.

(Forts. från sid. 198.)

— Hugo! ropade en klar flickröst — har du ej hört middagsklockan?

— Jaså, jaså — nå så kom då, Bunge, gör oss sällskap vid middagen. Se hit Ellen! känner du igen den här herrn?

Ett par stora, ljusbruna ögon blickade frågande på Bunge, hvilken helt blek storrade på deras ägarinna. Plötsligt vidgade de sig — blodet sköt upp på de fint rundade kinderna — hon tog ett hastigt steg framåt med båda händerna utsträckta.

— Harald Bunge! Syster Helfrids fästman! är det ej så?

Bunge grep ett fast tag om de händer, hvilka sträcktes mot honom, drog dem ofrivilligt intill sig, och sänkte blicken forskande och girigt i dessa ögon — så lika hans döda älskling och dock så olika. Hvari låg skillnaden? Hvad var det som gjorde att det var hon, och dock icke hon? Som kom Harald att med besviken förväntan sätta flickans händer och stiga tillbaka? Ur dessa strålände stjärnor blickade honom en helt annan själ till mötes: de voro fulla af sprudlande lefnadsmod, af glad förväntan på hvad li vet hade att bjuda, af själfmedveten kraft. Intet af Helfrids blyga hängifvenhet, milda svärmod och inåtvända, fridfulla uttryck, stod att läsa i dem.

— Nå — är det icke Harald Bunge?

— Visst, visst! — sade Hugo — men han blef väl litet häpen — du är så lik Helfrid.

Bunge stramade upp sig på sitt vanliga sätt:

— Nej, det är hon icke. Men — tack för Chopins sorgmarsch — jag har aldrig hört andra repisen förr — åh — den var härlig. Förrästen har jag ej hört den första mer än en gång förut.

— Är det möjligt! Nå — och när var det?

De hade nu hunnit ned i matsalongen och Bunge blef besparad svaret genom bråket vid sökandet efter plats, att finna matsedeln m. m. Där suttu nu de båda midt emot hvarandra vid det småa bordet.

— Inte ser han vidare lifvad ut. Inte ung häler. Hur kunde Helfrid —? — tänkte hon.

— In'te tycks hon äga något af systemens intaga äsklighet — tänkte han.

Men när hon senare på aftonen, på hans enträgna begäran, lät Chopins sorgmarsch ljuda genom korridoren — då tänkte han — ja — någon redig tanke var det ej — det var mera som strömmade något skönt, löftesrikt, lyckobringande honom tillmötes med den häriga »änglakören».

Och då hon vände sig om vid slutackordet — och mötte hans ögon, genomilades hon af en förnimmelse af att syster Helfrid ändå — —.

* * *

Närpå en vecka hade nu dimman insvept dem i sitt fuktiga båräcke, och tycktes trycka allt tyngre på de ombordvarandes sinnen. Själssämningen var olika, all'efter hvars och ens olika skaplynne. Somliga lågo dystra och svärmodiga i sina hytter, försjunkna i en s'ags tung apathie. Andra åter ströfvade upp och ned, ut och in, grälände på allt och alla, på kap'tenen, på ödet, på sällskapet, på maten. Till och med ungdomen hade blifvit en smula dufven, och de wiraspeande herrarne hade slagit korten i bordet. Allas närver voro angrifna af anghvisslans ideliga signalerande.

Iå kommandobryggan stod kap'tenen, mörk i hågen stirrande ut i töckenhafvet. På den lilla soffan bakom honom suttu Harald Bunge och Ellen Halter, så som de setat där alla dagar, utom då hon spelade för honom. Allt det som blifvit begravet inom honom af sorgen — allt det som blifvit undertryckt och insöfadt i den lilla småstadshålan — hade åter

arbetat sig upp i ljuset. Midt i det höstliga töcknet var det honom som hade långa år blifvit utplånade ur hans lif, och han kände sig åter ung och ful af lefnadsmod.

Och Ellen? För henne var allt som öppnade sig en annan värld, dag för dag. Äfven inom henne sprang det upp många friska kälsprång — hvilkas tillvaro hon förr ej anat. Men — de fingo ej hindra henne i hennes framtidsplaner! Utan vidare ville hon ej följa dem.

Länge hade de i dag setat tysta. Så grep Bunge hennes hand med en varm blick:

— Ellen — —!

Hon drog häftigt handen tillbaka i det hon blef litet blek.

— Nej, nej! Jag vet hvad du vill säga — men — men — jag vill icke.

— Se mig in i ögonen och säg om detta. Du kan det ej — därför att det ej är sannt — ty du vill.

— Nej, säger jag — du vet ju att jag skänkt mig åt konsten.

— Men du älskar mig?

— Nå — än om så vore — —

— Så blir du min hustru.

— Nej, säger jag återigen — jag ber dig, låt mig gå. Jag måste till Paris — jag måste blifva något stort. Fresta mig ej — —

— Fresta — Ellen —.

Och han sökte draga henne intill sig.

— Nej!

— Men om du misslyckas?

— Harald! — Och hon slet sig lös och skyndade ned i sin hytt.

Bunge stod kvar och storrade dystert ut i dimman. Han kände den nu i all sin kyliga fukt ända in i hjärteroten.

Då var det honom som ströks en lätt hand öfver hans kind, och tystnaden afbröts af rop och spring.

— Han kommer!

Hon lättar!

Det var som hade en elektrisk stöt ilat genom allt och alla på båten. Där borta vid synranden var det som hade en osynlig hand börjat sakta veckla upp den söja hvilken så länge höljt dem. Där borta ifrån nalkades en svart rand — vattnet krusades och plaskade sakta mot båtens sidor. Det ljusnade alltmera — krusorna blefvo till vågor — därnere i det stora skrofve's innandöme började dess s'arka hjärta långsamt arbeta — och snart klöf Swithiod de nu skummande, fräsande böljorna, medan vinden sönderlet dimslöjan, och spridde den i trasiga flikar, hvilka glänste som det finaste guldskir i solen.

Då de efter några timmar landstego i Lybeck, tryckte Harald Bunge, under trängsen på landgången, hårdt Ellens hand och blickade henne djupt i ögonen i det han hviskade:

— Om?

Men hon slet sig lös, skakade på hufvudet, och skyndade efter brodern.

* * *

Tre år gå snart. Ja, det vill säga — nog förefalla de mer eller mindre långa för olika personer, i olika förhållanden. Men när de sjunkit ned i det förflytna, äro de ju likaväl som rakt ingenting. Isynnerhet om man, som Harald Bunge, har den »lyckan» att lefva i Xköping. Ty fastän såväl vattenledning som elektriskt ljus tillkommit under dessa tre år, så ha förhållandena för öfrigt föga förändrats.

Och om vi följa lille postmästar Edgren upp för den branta trätappan till Harald Bunges lilla

våning, och träda in i hans förmak, skulle vi med skäl kunna tro, att de tre åren aldrig existerat, utan att vi stå på samma punkt, så precist likadant ser allting ut därinne. Till och med den oreda som förekommer vid en hastig afresa och däraf föranledd inpackning, visade sig öfverallt i rummet.

Postmästaren, som kommit upp emedan Bunges själstillstånd på senare tider oroat honom, blef helt häpen stående på tröskeln.

— Hvad tusan vil detta säga? Hvart har karlen tagit vägen? Bunge! Bunge!

Intet svar.

— Thi.da! Thilda —a!

Damen i fråga kom verkligen inrusande med en damborste i handen och en arg blick i ögonen.

— Hvad ä de om?

— Hvar är hofrättsnotarien?

— Hur skal jag veta det?

— Har han rest bort?

— Det måtte väl postmästarn se.

— Hvarthän, och när kommer han tillbaka?

— Hur skal jag veta det? — Och därmed försvann fröken Thi.da, och smälde igen dörren efter sig, lämnande postmästaren häpen och orörlig midt på golfvet.

Man var minsann ej van vid oförmodade tilldragelser i Xköping. Och där brukade folk aldrig så här schappa utan att säga till. Högst besynnerligt. Det förstås — Harald Bunge hade då aldrig varit lik andra människor. Tänk bara, då han för tre år sedan fick den galna ideén att resa ut för att få en »upplevelse». Galenskaper! Och så tog han semes-

ter på en månad, och kom igen efter fjorton dagar, och såg ut som hade han sålt smöret och tappat pängarna. Och sedan kan man knappt säga att han varit normal. Var alltid som småtokig då han fick de där utländska brefkorten, som ingen kunde läsa — fast det var då långt emellan, gudskelof. Satt ideligen och klinkade på sitt gamla klaver, fast han inte kunde spela mer än jag. Skulle vara Chopins sorgmarsch, sade han. Ledsamt lät det. Sade upp sig på banken till 1:sta januari nästa år. Höll sig med fransyska tidningar, som måtte varit ledsamma, de också; han såg alltid så upprörd ut då han läst dem — det där som var förstruket med blåpänna. Och så nu — smita iväg utan adjö! Bara han inte gjort något fuffens — men så dan föreföll han ej.

Postmästarn tog sig en funderare. Så hvisslade han och knäppte med fingrarna.

— Jag har det! Ta mig tusan har inte karlen fått sig en upplevelse ändå — och, som jag alltid sagt — har den nog varit sorglig. Hå, hå, ja, ja! Kunde han inte gjort som jag sade, lugna sig. När hvar och en sin syssla m. m. Nu går jag emellertid till gästgifvargården så får jag kanhända nys om hvartåt resan bar af.

Just som han öppnade dörren, fladdrade ett papper upp från golfvet, gripet af luftdraget. Postmästaren tog fatt det — ett telegram — från Paris. Det innehöll endast detta, för honom föga upplysande ord:

— Kom!

E — —

11ter fotograf.

ANDREW CARNEGIE (X), DEN BEKANT- AMERIKANSKE MÅNGMILLIONÄREN OCH DONATORN, SOM HEDERSDOKTOR. Mr Carnegie har på sistone slagit sig på ett aldeles nytt slag af välgörenhet och skänker nu bort konstgjorda sjöar till amerikanska universitet.

Klick! Bengt Sjöfverspann

Öfverst från vänster:
STORFURST NIKOLAI NIKOLAIEVITSJ.
STORFURSTINNAN ANASTASIA.
PRINS GEORG AF LICHTENBERG.

FRU PATOSKOJA.

Storfurstinnan Anastasia af Montenegro, syster till drottning Helena af Italien, har för icke längesedan låtit skilja sig från sin förste man, prins Georg af Lichtenberg och ingått äktenskap med storfurst Nikolai Nikolaievitsj. Denne har af denna anledning brutit sin förbindelse med den sköna fru Patoskaja. Storfurst Nikolai är högstkommanderande öfver ryska armén och son till den från rysk-turkiska kriget 1877 bekante storfurst Nikolai.

TRE BREF.

FÖR HVAR 8 DAG AF ANNA MALMSTRÖM.

Mars.
Torsten!

Jag har dröjt länge med mitt svar, Torsten! Och ändå visste jag ju så väl, att detta en gång skulle komma — att du, när tiden var inne, skulle be mig bli din hustru helt korrekt och pliktskyldigast, naturligtvis. Å, Torsten, kan du minnas den tid då ej *detta* uppstälts som mål för vår timliga, för att ej säga andliga välfärd? Å, jag vet, jag vet — det sjunger i mina öron ständigt — släktens intressen — det olycksaliga testamentet — fädernegodset — ibland knyter jag händerna i raseri öfver dessa bojor, våra något älskade fäder smidt!

Å, Torsten, då man som vi vuxit upp tillsammans, äro kusiner och känna hvarann båda utan och innan — tror du ej det är vågadt, Torsten?

Och ändå är det som om osynliga länkar bundo mig, länkar, som jag ej kan slita. Du är så stark, Torsten, och lugn — redan som liten blef jag ju trygg i mina värsta bekymmer, bara du kom — tror du, att experimentet kan lyckas? Tänk, Torsten, om jag en gång mötte det där underbara, o'atliga, som jag nu nästan bäfvar för; skulle du då lära mig gå, Torsten? Eller du själf — hur kan du vara så säker? Är ditt eget hjärta så alldeles osärbart, så absolut att lita på?

Mitt hufvud bränner och allt inom mig står undrande och spörjande. Du måste komma själf, Torsten; förr kan jag ej svara dig.

Ragna.

Augusti.
Käre Torsten!

Det b'ef tomt efter dig sedan du rest, Torsten! Medan du excerserer och examinerar dina rekryter och fältmanövernäs vägor gå högt, sitter jag här hemma i min lugna vrå och låter tankarne gå tillbaka till vår långa, härliga sommar i sol och glädje — ända från vårt bröllop i maj, då fruktträden stodo i blom tills nu, då kvällarne bli allt mörkare och längre. Å, Torsten, minns du, hur vi jublade, då de sista gästerna rest, och vi visste, att hela, långa sommaren låg framför oss. Och som en dröm gick tiden — som för två goda kamrater, som för två glada barn gledo dagarne fran., medan syrenerna blommade och föllo och de första rosorna började glöda...

En sådan sommar, Torsten, aldrig har väl solen lyst klarare! Minns du gummelgumman i grindstugan: "Jesses är den där lilla flickan själfva hennes nåd?" Så vi skrattade, du! Och våra långa ridturer öfver stock och sten? Tidigt om morgnarna, när du kastade sand på mitt fönster och jag yrvaken plirade mot solen — i en blink kommo kläderna på och

jag stod därnere hos dig, medan mamsell nere i köket betänksamt ruskade på sitt gråa hufvud? Den sommarn skall du allt ha tack för, min gosse!

Men det är ändå något mer, jag ville du skulle vet, Torsten. När jag nu sitter här ensam och låter tankarne gå tillbaka, är det som om på sista tiden något smugit sig in i vårt lif, som ej skulle vara — något obestämbart, som jag ej kan ge något namn. Hvad var det, Torsten?

Jag trodde, jag kände dig både utan och innan men nu mötte mig något, jag vet ej hvad, som gjorde mig både nyfiken och beklämd. Jag har tänkt mycket öfver detta på sista tiden, och då är det, som om något mörkt och skrämmande skulle ställa sig i min väg och kasta sin skugga öfver vår glada sommar.

Men kanske är det val hösten — när bladen falla, smyger ju verod så lätt in i sinnet —

Kan du tänka dig, Torsten, Tip formligen svälter sig af sorg efter sin herre och raphönsen inte så mycket som ser han efter en gång — hvad skall man ta sig till med djuret?

Manga hälsningar från allt och alla härhemma och från
Ragna.

November.

Torsten!

I dag har den första snön fallit — marken är skimrande vit och öfver de svarta träden därnere ligger liksom en lätt slöja af rimfrost. Och solen lyser, Torsten, solen lyser! Och det glittrar och blänker öfverallt. Allt det mörka och tunga i denna ändlöst långa höst är plötsligt liksom bortopadt — inom mig sjunger det och jag vill bara räcka min famn ut mot detta välsignade hvita . . . Ty nu ser jag väg, där jag förut trefvat mig fram i mörkret — blindbock!

Å, du kloke, kloke Torsten, nu vet jag hvarför du den sista tiden tycktes mig så besynnerligt främmande det var du och ändå ej du — och hvarför det i dina bref legat något doldt, som kommit mig att undra och spörja. Ja, klok har du varit, å, så klok, men allt har den hvita snön uppenbarat!

Torsten, minns du k ällen före vårt bröllop? Minns du ditt löfte att lära mig lefva mitt lif aldeles som jag själf ville att vårt äktenskap skulle vara — aldeles som då vi voro små lek!

Torsten, om du nu vore här, skulle jag hviska i diit öra:

Käre, *nu* tycker jag det är en dum lek, och jag vill ej leka den längre. . .

Här är så tyst och ödsligt, och det är ännu långt till julen — tror du inte, du kunde komma lite förr, Torsten?

Din Ragna.

EN FRANSK UNDERVATTENS BÅT, IUST SOM DEN GÅR NED UNDER VATTNET. Det är mycket så svårt att ett obehörigt öga kommer dessa intima manövreringar så nära inpå lifvet. Efter en oljefärgsskiss af ARVID JOHANSSON, tagen utanför Biserta (å samma ställe där "Lutin" gick under) under en sjömanöver, då en "fientlig" flotta vill anfalla staden.

FÖR ALLA
VÅRA MED-
ARBETARE

OCH
LÄSARE

PÅPEKA VI
DEN

NYÅRS-
TÄFLAN

SOM UTLYSES
Å SID 208 I
DETTA
HÄFTE.

TIO PRIS.
ETT EXTRA
PRIS.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

K. AHLÉN.

60 år fylde den 15 dec. läroverksadjunkten, till dr Konrad Ahlén i Örebro. Stud. ex. 68 fil. dr. 77, v. adjunkt i Strängnäs 78-81, adjunkt 81, bibliotekarie 87. Utgivit en hel del skrifter. Rest i Tyskland, Schweiz, Frankrike och Italien för språkstudier 85-91.

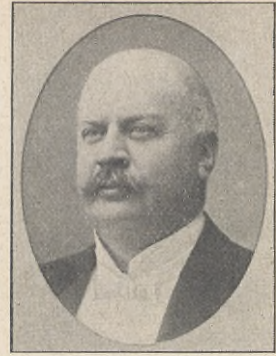
C. J. ASKLING.

60 år fylde den 17 dec. disponenten vid Boktryckeri Aktiebolaget i Sundsvall, Carl Jakob Askling, sedan 61 anställd i bolagets tjänst, stadsfullmäktige emottod sedan 10 år tillbaka, vice direktör i styrelsen för Sundsvalls Folkbank och vice o. d. i Sundsvalls stadshypoteksförening.

C. F. A. HÄGER.

50 år fylde den 4 dec. ingenjör Carl Fredrik August Häger. Bitr. ingenjör vid Stockholms gasverk 85-90, föres. i. tekn. högskolans mekan verkstad 87-1900, bitr. ingenjör vid k. patentbyrån 89-'2. Anordnade materialprofn. anto. mek. laboratoriet vid tekn. högsk. 96. tekn. chef v. automob. fabr. i Sthlm 1900.

P. BURCHARDT.

50 år fyller den 22 dec. konsul P. Burchardt i Kramfors. Arbetschef 81 o. disp. 88 för Kramfors såg. erk. Brittisk konsul 91. Komm. stämm. ordf. 97-'02. Land. tingsman, ordf. i. o. l. ka styr. Styr. led. i H sand-Solleftea järnv., Hernösands mek. verkstad, Flottningsfören. o. Frånö Nya A-B m. m.

F. U. ASPENGRÉN.

90 år fylde den 21 dec. sn. ckaremästaren och biljardfabrikören F. U. Aspengrén i Stockholm. Å som på sin tid var officer vid Stockholms borgerskaps infanteri, är den yngste af 1816 års män.

A. HALLÉN.

60 år fylde den 22 dec. kapellmästare och kompositören Andreas Hallén i Malmö. Helsingdesporträtt med biografi återfinnes i arg. II: 40.

K. A. W. KULL.

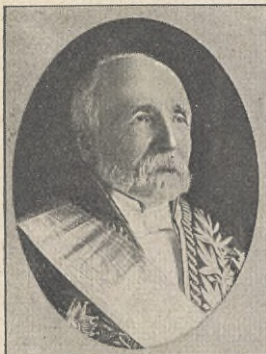
60 år fylde den 14 dec. reg.-läkaren Kristian Anton Wilhelm Kull. Stud. ex. 64, med. lic. 79. Stadsläkare i Kristianstad 83-87. Reg.-läk. vid B. ek. bar. 87. Läk. vid Karlbergs kr. gsskola 90. Bat.-läk. vid Svea ligg. 94. Reg.-läk. vid Göta ligg. 98. Sångare.

ETT LYCKOSAMT ÅRSSKIFTE

tillönskar

HVAR 8 DAG.

Tillfölje julhelgens infallande å vår ordinarie pressintagningsdag — tisdag — nödgas vi intaga detta nummer redan fredag d. 21 dec. Skulle någon hädanefter inträffande händelse ej komma med, så är anledningen därtill enbart den anförda.

C. LEWENHAUPT. †

F. d. envoyén greve Carl Lewenhaupt afle i Helsingborg den 10 dec. 71 år gammal. Helsingdesporträtt jämte utförlig biografi återfinnes i arg. VI: 26.

A. SCHMIDT. †

Nyligen afled i Strängnäs, f. grosshandlaren i Stockholm Albert Schmidt, 70 år gammal. Etabl. rade 71 tills. med grosshandlaren P. Öström firman Schmidt & komp., som blef den största inom tobaksförsäl'n i minut i Sverige. Var äfven deläg. i firm. Hamberg & komp. m. m. Utg 94 ur firman Schmidt & komp.

C. EHNBERG. †

Brasilianske vice konsuln Christian Ehnberg i Helsingborg afled den 27 nov. 61 år gammal. F. d. flera: ig. led. af stadsfullmäktige i Helsingborg. Var s. som styrelseledamot och kassör invald i at-killiga välgörenhetsinrättningar. Hög frimurare.

N. A. S. VON LANTINGSHAUSEN VON HÖPKEN. †

Den 9 dec. afled på Bogesund godsäg. frih. Nils Albrecht Stefan von Lantingshausen von Höpken i. 46. Stud. 63, u. löjtn. tor. afsk. 70. H. övertog vid faderns död 68 fideikommissen Bogesund och Frösвик. Känd som lifrig seglare, en tid v. ordf. i K. S. S. S. Konstintresserad.

HVAR 8 DAG utlyser härmed en pristäflan för 1907:

NYÅRSTÄFLAN,

efter grunder som äro **alldeles nya** och helt säkert skola tillvinna sig våra läsares bifall och lifliga intresse.

För de fem bästa berättelser som från nyår till nyår — i detta fall 1 jan. 1907 — 1 jan. 1908 införas i tidningen, vare sig i själfva tidningen eller på omslaget, utfästas **FEM pris** att fördelas efter **omröstning bland våra läsare själfva**.

I täflan deltagar **hvarje** berättelse som publiceras af H. 8. D., såvida icke författaren uttryckligen anger sig som stående utanför densamma.

För att uppmuntra till ett lifligt deltagande i omröstningen **utfästas för resp. förste röstande i hvarje fall likaledes fem pris**.

Alla röstsedlar brytas samtidigt.

När sammanräkningen ådagalagt, hvilka fem berättelser som kommit högst i röstetal, är den som först röstade på förste pristagaren vinnare af första **röstningspris**, den som först röstade på andre pristagaren af andra röstningspris o. s. v.

Prisbeloppen äro sålunda fixerade:

Första pris	författaren	300 kr.,	1:ste röstande	150 kr.
Andra	„	250 „	„	100 „
Tredje	„	100 „	„	75 „
Fjärde	„	100 „	„	50 „
Femte	„	100 „	„	25 „

eller sammanlagdt för berättelser **850 kr. (utom vanligt honorar)** och för deltagare i omröstningen **400 kr.**

Dessutom utbetalar redaktionen efter eget godtfinnande ett

extra pris om 250 kronor.

Till detta äro **icke** de enligt omröstningen förut prisbelönta **uteslutna**, men redaktionen förbehåller sig full frihet med afseende på sitt val. **Ifrågasatta äro närmast de berättelser, som visa ett friskt och originellt ämnesval**, äfven om det skulle alldeles förbigås, huruvida "de få hvarandra" eller icke.

I denna täflan komma sålunda inalles **1,500 kr.** att utdelas i pris.

Till deltagande i omröstningen uppmannas al'a våra läsare. Med sista decemberhäftet 1907 följer en röstsedelsblankett till ifyllning. Senast den 10 jan. 1908 skola alla röstsedlar vara redaktionen tillhanda, hvarefter resultatet omedelbart offentliggöres och prisen utbetalas. Samtidigt börjar en liknande täflan för perioden 1908—1909.

HVAR 8 DAGS REDAKTION, Göteborg.

VIII ÅRG. 13:E HÄFT. INNEHÅLLER:

S. E. Henschen. — "En upp'efvelse" af Celie Celsing. — En ovanlig medaljutdelningsfäst. — Sällskapet Barnavännernas julfäst i Stockholm. — Från teatervärlden. — Timmermansöden afläcker en minnesvärd i Stockholm. — Vår praktiska tids studentvärld. — Religionsfrågan i Frankrike. — Marconis nya transportabla gni tstation. — Andrew Carnegie som hedersdoktor. — High life i Ryssland. — "Tre bref" af Anna Malmström. — En iransk undervattensbåt. — Veckans porträttgalleri. — H. 8. D:s pristäflan.

OBS.! Återgifvande af text eller illustr. ur H. 8. D utan särskildt medgifvande förbjudes.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG. 1906.